

saadis, mis otsus oli tehtud, et ta lastima üle saatus „areenas“ otsuse pidi andma, oli ta õdd ja väewad ainult selle suure sündmuse ja selle tagajärje pääle mõelnud. Et tal enam mõju, mõimust ja iseloomu kindlust oli, kui sellelgi teisel, kes ial niisugusest loost osa mõtnud, siis oli ta teinud, mis seegi enne teda teha ei olnud julgenud — oli uste saladuse wälja uurinud. Ta teadis, misuguse usse taga tiiger, misuguse taga neiu ootas.

Ta ei teadnud mitte ainult seda, misuguse usse taga neiu wiibis, kes walmis oli hiilgawalt ja punastades wälja astuma, niipea kui ust lahti tehti, ta teadis ka, kes see neiu oli. Ta oli üks kõige ilusamatest ja armsamatest dueprellite seast. Printsess ei tundnud teda mitte ainult, ta wihtas teda. Ta oli sagedasti näinud ehk wähemalt nägema arwanud, et see ilus neiu tema lastima pääle imestatawaid pilkusi oli heitnud, ja mõnikord uskus ta koguni, et neid pilkusi ta tähele pantud ja wastatud oldi. Siin ja sääl oli ta neid ta koos rääkima näinud, küll ainult filmapilgu, aga eks saa filmapilgugagi üksteisele palju ütelda! — Wahest rääkiswad nad koguni ilmasüüta asjadest — kust mõis printsess seda teada? See neiu oli oma filmad üles printsessi lastima poole tõsta julgenud ja sellepärast wihtas printsess teda nüüd kõigest südamest.

Kui noormees end ümber keeras ja printsessi poole waatas, puutuswad nende piljud kokku. Nii tarretuid filmi, kui printsessi, ei olnud kellelgi teisel praegu siin terve salga seas. Aga noormees märkas lohe, et printsess teadis, misuguse usse taga tiiger, misuguse taga neiu seisis. Ta tundis oma armsama loomu ja uskus kindlasti, et see enne ei olnud järele jätnud, kunni uste saladust tundis,

mis muidu kõigil saladuses oli, isegi kuningale. Noore mehe ainus lootus seisis selles, et printsess selle saladuse wälja uuriks, ja kui ta talle nüüd otsa waatas, teadis ta, et printsessil see tõste oli torra läinud.

Sääl küsis ta ruttu ja põnewalt pilgugu: misugune? Kui ta seda waljusti sõnadega oleks küsinud, seegi poleks selgem olnud. Silmapilkugi ei olnud laotada. Ruttu kui wält oli küsimine langenud, niisama ruttu pidi wastus tulema.

Printsessi parem läsi puhlas ta ees põstertatud wõre pääl. Ta liigutas kätt ruttu paremale poole. Ainult wastust ootaw noormees nägi seda. Kõikide nende filmad wiibiswad ainult all areenas seiswa nooremehe pääl.

Noormees pööras end ümber ja sammus liiresti läbi tühja ruumi. Sga süda seisis, kõik pidašwad hinge kinni, iga film wahlis liikumata ainult alla nooremehe pääle. Ilma et filmapilgu oleks wiwitanud, sammus ta paremat kätt seiswa usse juurde ja tegi selle lahti.

Päässi meie loo juures on nüüd küsimine ja selle wastamine: „Kes tuli säält ussest wälja? Kas neiu wõi tiiger?“

Mida enam selle küsimise üle järele mõtleme, seda rassem on selle pääle wastust leida. See küsimus nõuab inimlise südame uurimist, mis meid sirgede kõige harulise mässe labirintisse wiib, kust raske on wäljapääsemise ust leida. Mõtle järele, armas kalendri lugeja, aga mitte nii, nagu oleks selle küsimise otsustamine sinu woli all, waid nii, et palawa wereline, poolmetelik kuningatütar, selle hinges meeletu leel armutadeduse tulega ühte sulanud, selle otsuse pidi andma. Tema oli armsama laotanud, aga kes pidi ta omale saama?

Kui sagedasti oli ta unes ja ilmsi metsikus ehmatu-